

ESCOLA CASABLANCANOM I COGNOM MARIA RUBIO NAVARRO CURS 5èTÍTOL UNA AMISTAT MONSTRUOSA MODEL NARRACIÓ

Aquesta és la història d'un gran escalador que es deia Eric. Vivia en un petit poble on la neu abundava.

Aquest noi havia guanyat vuit premis d'escalada però mai no havia escalat la gran muntanya: l'Everest. Així doncs, l'Eric es va equipar per l'ocasió. Es va posar unes botes ben calentetes, sis mitjons, tres guants, dos barrets, una bufanda calenta, vuit samarretes, un abric i unes ulleres de sol. Quan va arribar als peus de l'Everest, va pensar en el que estimava a la seva família i que ho faria per ells.

Llavors, es va posar mans a l'obra. Quan ja portava la meitat del camí es va topiar amb un home d'uns dos metres més alt que ell. Tenia els cabells llarguíssims, que li arribaven fins als peus. Les seves celles eren grosses i blanques. El nas era bastant gran i no tenia cara d'estar molt content... Quan l'Eric es va assabentar amb el que s'havia topar, va arrencar a córrer muntanya avall, sense parar de dir "Socors, socors! Em persegueix un yeti!" Va córrer tan de pressa que no va veure que hi havia un penya-segat. "Ara sí que l'he embolicat de veritat", va pensar tancant els ulls mentre queien el dos a tota velocitat. Però quan estava a uns centímetres del terra, va notar com unes mans grosses i peludes li tocaven l'esquena. Quan va aixecar la mirada va veure la cara del yeti amb un rostre alleujat.

- "Aaaaahhh!", va cridar l'Eric. Però, llavors, el yeti va dir amb aquella veuota: "Shh, no t'espantis, no et vull fer mal, només em preguntava si podríem compartir el teu sandwich de maduixa que portes a la motxilla".

L'Eric va semblar un mica alleujat. Llavors, va assentir i junts, van baixar als peus de la muntanya i es van menjar aquell sandwich.

Finalment, l'Eric es va fer el millor amic del yeti. Cada diumenge a la tarda, puja a l'Everest per veure-ho.